

Zondag 4 november 1917.

Gisteren had het eeuwfeest van de inrichting der Gentsche Hoogeschool plaats met groote feestelijkheden: zes honderd zangers. Dezen morgen togen de studenten — honderd vijftig of tweehonderd — zingend door de straten met ontplooide vaandels.

Wat is het toch voor een warboel hier! De aktivistische dagbladen jubelen en roepen triomf. Als ge ze — onwetend van de werkelijkheid — leest, zoudt ge wanen, dat de bevolking aan die vreugde mededoet en schier algemeen vervloeken degenen, die — de studenten — ze zagen voorbijtrekken als landverraders, aan den vijand verknocht, en ballen heimelijk in machteloze woede de vuist naar hen, doodsbedreigingen binnensmonds mompelend.

Het mag wenschelijk en billijk heeten, dat Vlamingen in de landstaal worden onderricht; maar populair is dit in het door en door "verbeulemanste" Gent niet. De meesten zijn onverschillig daarvoor, de intellectueelen in groot getal oproerig tegen de inrichting eener Vlaamsche Hoogeschool te Gent. De aktivistische leiders vertegenwoordigen enkel zichzelf, zoudt ge wanen, als ge daarover spreken hoort en nochtans hun meetings worden druk bezocht.

Wat de eigenlijke — de onbetwist-eerlijke Flaminganten aangaat, velen der hoogbeschaafde leiders — is het alsof ze meestal uit een dubbel individu bestonden: een om recht te eischen, om in het openbaar te schrijven en te schreeuwen over miskenning en een om in den huiselijken kring en het vriendenverkeer hun taal te verloochenen. Kopstukken der militante Flaminganten geven diners en avondfeesten, waaruit het Vlaamsch teenemaal verbannen is.

Hoe kan met zulke opvatting eener zaak, deze tot een beoogd doel leiden, indien de aanvoorders hun taak zoo weinig consequent opnemen, hoe kunnen ze rechtvaardige kinderen kweken en overtuigde volgelingen? Neen, neen, wie zouden moeten vervlaamscht worden zijn de Flaminganten van dit soort zelve...

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)